



הד"ר יגאל מירון:

„אין צורך בוועדה לאישור הפסקת הריון!“

הד"ר יגאל מירון, גינקולוג בכיר בבית-חולים תל-אביבי, משמש כיושב-ראש הוועדה הרפואית לאישור הפלות מאז היווסדה, לפני שבע שנים. הוא ממלא את התפקיד, אבל מתנגד לעצם קיומה של ועדה זו. חוק ההפלות אומר שכל רווקה, גרושה, אלמנה, קטינה או אישה שמלאו לה 40 יכולה לקבל מן הוועדה אישור להפסקת הריון, וכנ"ל לגבי כל אישה שהמשיך ההריון עלול להזיק לה מבחינה נפשית או גופנית, או יגרם נזק לעובר. מהחוק הזה יוצא שבערך לגבי 50 אחוז מהנשים בהריון, המופיעות לפני הוועדה, כל מה שנתר לוועדה לעשות הוא לאשר את הפסקת-ההריון, על-סמך מצב מיישפחתי בלבד, או גיל, בלי יטוס סיבה רפואית, אם רוצים לתת לאשה הסברים איך להימנע מהריון, או לעודד אותה להמשיך את ההריון, יש להפנותה לוועדה חינוכית, לא לוועדה רפואית.

● מי יושב בוועדה הזאת?

שני רופאים, רופאים-גנאים, רופא פנימי, ועובדת-סוציאלית — זה מפני שפעם היה סעיף סוציאלי בחוק-ההפלות. לפי הסעיף ההוא, אשר בוטל לפני שלוש שנים, אפשר היה לדרון בהפסקת-הריון אצל אישה שתנאיה החברתיים, הכלכליים או המיישפחתיים הם גרועים.

● היו הריונות שלא אישרתם את הפסקתם?

היו, אבל מדובר באחוז מיזערי, טיפה בלבד. במהצית המיקרית אני מרגיש כאילו אני משמש כעורך-דין של מיישרי-הבריאות, עם חותמת-גומי ביד, לא כרופא מטעם מיישר זה, מפני שאני צריך לפעול לפי חוק 50 אחוז ממנו אינו מתייחס כלל יש נשים הבאות לוועדה פעמים אחדות בשנה אחת, אם כוונתן רק שינוי רפואי. מה הטעם בשליחת אישה לוועדה רפואית, רק כדי שזו תבדוק שאכן האישה היא רווקה, או גרושה, וכן הלאה? הן

רפואה

באות אלינו אחרי שהן כבר החליטו להפסיק את ההריון. את השיחה בעניין המשיך ההריון, או הפסקתו, או איך להימנע בעתיד מהריון בלתי-רצוי, יכולה האישה לעשות עם הרופא שלה. אלינו היא באה רק כדי לקבל את החותמת. הוועדה צריכה, לדעת, לדרון רק בשני הסעיפים האחרונים של החוק, לגבי מיקרים שבהם המשיך ההריון עלול לגרום נזק לאישה או לעובר.

● מדברייך יוצא שהמחוקק טעה.

נכון. בלי לרצות שזה יהיה כך, יצא שחוקי-ההפלות, שבא להגן על הנשים המפילות, מעורר הפלות, מכיוון שכאשר אישה יודעת שיש ועדה, היא יודעת שיש לה גיבוי חוקי להפסיק את ההריון. כוונת המחוקק היתה שהוועדה צריכה לא רק להתאים את הסעיף לאישה, אלא גם להגן אותה, הוא טעה, כי כמעט כל הנשים הבאות לוועדה לא מעוניינות בחינוך ובהסתמכות.

● אז מה צריך להיות, במקום הוועדה שאתה מתנגד לה?

צריכים למנות מעין טרוס-ועדה, ועדה מייעצת, ללא סמכויות, אשר תמייין את הנשים. אלה חוקקות לה מסיבת רפואית יגיעו אליה, והשאר — רווקות, גרושות וכן הלאה, יופנו על-ידי הרופא שלהן ישירות לבית-חולים. (נעמי רון)



רחל אבנרי:

„התנגדתי תחילה לשיטה ואז התאהבתי בה!“

השבוע נמטר הד"ר כלב גטניו, מי שעשה מהפכה שקטה בשיטת הלימוד במתמטיקה בארץ. במה עזרה השיטה הזאת להבנת המיקצוע הקשה, והי בלתי-אהוד על-פני-רוב, שאלתי את המורה לשעבר, רחל אבנרי, שלימדה בכיתות נמוכות גם בשיטת-גטניו.

כדי לדייק צריך לציין ששיטת גטניו לא התקבלה בכל בתי-הספר היסודיים בארץ.

● מדוע לא בכלום?

היא היתה שיטה שנוייה במחלוקת. היו לה חסידים רבים ומתנגדים. בעיקר המורים-המוזרות הוותיקים התנגדו, כי יש להם נטייה לרמות דברים הראשים. זה היה כרוך בשינוי הרגלים, וגם הצריך קורס מיוחד.

● האם היית בעד השיטה?

בתחילה לגמרי לא. פחדתי שזה יהיה מסוכן. אבל מנהל בית-הספר שבו לימדתי החליט שככה ילמדו אצלו בבית-הספר, ולא היתה לי ברירה. אז הלכתי לקורס מתוך התנגדות, אבל תוך זמן קצר ביותר פשוט התאהבתי. היום אני יכולה לאמר בפירוש שהשנים היחידות שבהן נהנית בצורה מטורפת מהוראת החשבון והאלגברה היו השנים שבהן עסקתי בשיטת גטניו.

● את נהנית. אבל מה עם הילדים — האם הבינו טוב יותר?

כסוף כיתה א' הילדים עשו בעליפה חישובים שאני הייתי צריכה עבורם נייר ועיפרון וזמן. שיטת-הכרידים של גטניו גרמה להם להבין דברים בעודם חושבים שהם משחקים, ומשם הדרך היתה קלה מאוד. אני לימדתי כיתות א' וב' בלבד, אבל שמתי לב

חינוך

שהתלמידים שלי, כשהיו בכיתה ד', עשו דברים שאני לא הייתי מסוגלת להבין, אולי מפני שאותי לא לימדו בילדותי בשיטת גטניו.

● ואז כל המורים בארץ השתכנעו?

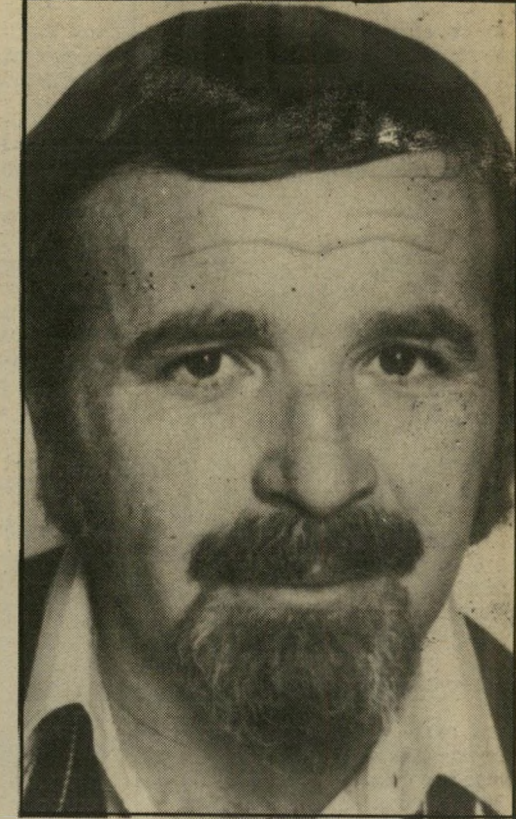
לא. אחת הטענות היתה שהשיטה מתאימה רק עד כיתה ד', ואין לה המשך.

● ומה את חושבת על זה?

לי יש ההרגשה שאם מקבלים יסוד בהבנת המתמטיקה, אחר-כך אפשר להמשיך בכל שיטה, וברור לי שאת היסוד הם קיבלו ממש בכיתה א' וב' — היתה להם הבנה פנטסטית במספרים וביחסים ביניהם.

● ממרחק של זמן, האם אפשר לאמר שהילדים, אשר למדו בשיטת גטניו, הגיעו להישגים גבוהים יותר בתיכון, או אסילו אחרי זה?

אינני יודעת. לא עקבתי אחרי זה בעצמי, ולא שמעתי שנעשה מעקב כזה בכלל. מה שאני יכולה להגיד הוא שעבורי היתה המתמטיקה משהו שחור ומפחיד, עד שהתוודעתי לשיטת גטניו, ומאז היא הפכה להנאה צרופה. (דניאלה שמי)



שבח וייס:

„השמעתי עשרות נאומים לפני שנייס-חמישה ח"כים!“

תם מושב-הכנסת ה-11, והחלה הסטאטיסטיקה. מי, מה, כמה, לעומת מה, בהשוואה למי. מכל הנתונים שהתפרסמו בחרתי את „אלוף הנואמים“. 439 נאומים נשמעו מפיו של חבר-הכנסת הפרופסור שבח וייס, ואותו שאלתי למה כל-כך הרבה.

יש לי ההרגשה שהסיבה היא בעיקר הטרור שלי, המעורבות וההתעניינות בחיי-המליאה. אני נמצא הרבה מאוד במליאה. כל מי שנמצאים הרבה במליאה גם נואמים הרבה — מתי פלד, יאיר צנן, מרדכי וירשובסקי, קוראים לנו קבוצת צבא-הקבע, ולפעמים צבא הישע. אנחנו שם, ואחרים לא כל-כך. לפעמים נוצר מצב שמהי סיעה שלי לא נרשם אף אחד לדיון — אז אני נרשם.

● אם אנחנו עומקים במיספרים, מה היה מיספר המאזינים הקטן ביותר לנאום שלך?

כמה עשרות נאומים שלי הושמעו לפני שנייס-חמישה מאזינים, ואז אני עולה לדוכן ובמקום „כנסת נכבדה“ אני אומר „ח"כ פלוני נכבד וח"כ אלמוני הנכבד“. זו כבר טרמינולוגיה שנכנסה לחיי-הכנסת.

● לא מפריע לך לנאום לפני שני אנשים?

התרגלנו. יש סיפור נחמד על ח"כ יוחנן ברה, שעלה לדוכן לנאום והסתבר לו שרק הוא עצמו והי"ר נמצאים באולם. הוא פתח את נאומו ואמר „אדוני היושב ראש, רבותי הפרטיכל“.

● אבל מה הטעם לנאום אם אף אחד לא שומע אותך?

הכל נרשם בפרטיכל-חלק מזה מתפרסם לפעמים בעיתונות, וחלק אולי יעניין בעתיד תלמידים וחוקרים. פעם, ככנסת שעברה,

הכנסת

הייתי עושה תקצירים מכל נאום שלי ומעביר לעיתונאים. עכשיו חדלתי מכך.

● מדוע?

פתאום נרמה היה לי שאז הגומתי ככך, ועכשיו הגעתי למסקנה שמי שירצה — יידע היכן למצוא את הרישום של נאומי.

● אתה מרגיש שהנאומים שלך עשוי עבודה, השיעור, הזיוזו דברים?

קשה לדעת. אם יש תוצאות — הן מצטברות. אבל יש מיקרים שבהם אני מרגיש שהזויתי משהו.

● מתי, למשל, הרגשת שהנאום שלך הזיוזו דברים?

בפרשת חסידי-אומות-העולם, למשל. נאמתי נאום נורא. אני שים התרגשו והזועזועו. תוך ימים זו העניין ובה על פיתרון.

● 439 נאומים בקרנציה אתה הוא השיא או שמיר שהו בכנסת כלשהי עלה עליך?

אני באמת לא יודע. אם משהו עלה עלי, אז זה בטח היה ח"כ יוחנן ברה או אורי אבנרי. הם היו אנשים מאוד-מאוד מעורבים, אבל אני באמת לא זוכר מיספרים. (דניאלה שמי)